

Meni bi bilo hudo žal, globoko spoštujem tega mladca. In kako je delaven. Narodne pesmi n. pr. zbira že od drugega gimnazijskega razreda sem. Zdaj mu je vodstvo tudi v tem stopilo nekoliko na prste. Pri nas ni kar tako — saj veste...« — »Da, tako, hm!«

Vlak je zabrlizgal. Gospod Tadej se je na hitrico poslovil od mladega gospoda bogoslovca, ki mu je odprl vrata v nov svet od druge strani. In zdaj je čepel pred temi nalahno odprtimi vrati kakor prosjak, ki je še svojo bisago zgubil. Prosjak, ki bi ga najrajši vsakdo odslovil. Ta nadlega našega mirnega in lepega življenja...

Minila je noč. Težka, grozotna. Kakor bi ležal na dnu razpenjenega morja. Pa je minil tudi dan in mesec in jesen in za zimo pomlad. In ko je pomlad pobelila brda s cvetočimi breskvami, češnjami in marelicami, so se zapodili skozi vas bosí otroci in kričali vsi razgreti od novega življenja, ki jim ga je prinesla pomlad. Gospod Tadej se je sklonil skozi nizko okno. Ko je uzrl otročad, si je obrisal solzo, ki mu je polznila iz globoko vdrtih oči. S prsti je šel kakor iz navade v lase, ki so mu to zimo do zadnjega posiveli. Morebiti so mu misli tačas ušle tja čez. Tja, mogoče prav do Studene gore, ki je bdela nad Krnico. Ali so se pa ustavile v Krnici sami.

Jože Šmit | Križ

Nizko čez polje
se je zleknil mrak,
bolno je srce,
omahujoč korak.

Daleč sem zašel...
Ob križpotju križ.
Bog je ostrmel:
človek, kam hitiš?